

Scientia Sanctorum

Collecta Ex Meditationibus Ludovici De Ponte, Joannis Busaei, Joan. Suffren, Juliani Hayneufve, Et Antonii Gaudier, &c. E Societate Jesu, In Dominicis, Festa & ferias totius Anni digesta. Cum Indicibus duobus. I. In singulos dies. II. Ad Exercitia Spiritualia

Puente, Luis de la

Dilingæ, 1685

De S. Bernardo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60588](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60588)

mihî ministraverit, honorificabit eum Pater meus. Considera, illum ministrare Christo, qui eius mandatis & monitis tanquam obediens famulus obedit. 2. Qui ejus vices, si sacerdos vel superior sit, sedulo obit. 3. Qui pauperibus & afflictis, operibus misericordiae, vel corporalibus vel spiritualibus subvenit. Testatus est enim sibi fieri, quod vel minimo in ejus nomine fiet: quæ si nos quoque faciamus, verè Christum velut ducem & magistrum nostrum sequimur. Perfectissimè autem sequitur est S. Laurentius, qui tam fidelis fuit minister, ut etiam sanguinem pro eo profuderit, & exemplum ejus in passione secutus sit. 2. Considera, quantum præmium in cælo S. Laurentio & omnibus, qui aliquid pro Christo patiuntur, aut Christi membris per charitatem serio ministrant, paratum sit, quantus honor & gloria: sine dubio major, quam mens nostra excogitare queat.

Mini-
stravit S.
Lauren-
tius per-
fectissi-
mè.
Quanta
mercede

DE SANCTO BERNARDO.

20. Aug.

Quæ præcipua sunt in vita sua, ipsemet Bernardus expressit in Meditationibus.

Hoc mihi tecum pactum erit, plane moriar mihi ipsi, ut tu solus in me vivas: totus intra me silebo, ut tu solus loquaris in me: totus quiescam, ut tu solus opereris in me, & per me.

PUNCTUM PRIMUM.

Bernardus planè sibi mortuus est, ut totus in ipso viveret Christus. Ab eo tempore, quo

Mori-
tur sibi,
ut Chri-
stus in
ipso vi-
vat.

Kk 2

nun-

nuncium sæculo remisit, ita sepultus est cum Jesu suo per Religiosam professionem, ut nihil pristinae vitæ in eo remanserit. Sensus omnis expertem illum dixisses, adeo parum naturæ tribuebat. Oculorum, aurium, gustus usum penitus amisisse videbatur Res obvias ita non aspiciebat, ut cameratū mne. esset, an laqueatum cubiculum, in quo annum integrum manserat, nesciret. Iter habuit aliquando per unum diem prope lacum, quem rebus divinis intentus non vidit. O virum admirabilem! ô mortem verè pretiosam, qua soli Deo vivitur! Pudeat te, anima, quod ab hac perfectione tam longè ab sis. Eia igitur, tibi met ipsi penitus morere, ut vita Christi in re manifestetur. Oculos sæculi vanitatibus claude, in divino conspectu frui queas. *Non enim videbit me homo & vivet,* inquit Deus.

Exod.
33. 20.

PUNCTUM II.

Intra se
filet, ut
Christus
loquatur

CONSIDERA quam rigidum sibi beatus ille vir imposuerit silentium, ne internam animi, qua fruebatur, pacem inanibus verbis turbaret. Sciebat ibi non loqui Christum, ubi sæculi strepitus auditur. Hinc sibi colloquio omni cum hominibus interdicendum putavit. Itaque si quando loqui necessitas cogeret, loquebatur eo modo, ut non nisi invitus à sancto proposito discedere videretur. Sed quantas ex hac silentii observatione utilitates percepit! mira de te, deque suis mysterijs quotidie Spiritus Sanctus

Etus ipsi revelabat. Qui silet hominibus, Deum magistrum & præceptorem habet. Certè de se falsus est aliquando Bernardus, plus ex interna cum Christo colloctione ad sacrarum litterarum intellectionem profecisse, quam si doctores multos annos audiisset. Quid igitur vanis sermonibus ita delectaris? si cœlestem doctrinam, si verum solatium quæris, non ab hominum, sed à Dei consortio expetere debes.

Pone, Domine, custodiam ori meo, & ostium circumstantiæ labijs meis. Ps. 140.
30.

PUNCTUM III.

CONSIDERA, neminem fortasse Sanctorum ^{Quies-} fuisse, per quem majora Deus quam per ^{cit, ut} Bernardum fecerit, quia nemo magis à rebus ^{per eum} terrenis abhorrebat. Statim atque incepit Deo ^{Christus} militare, ex Apostoli præcepto diligenter ca- ^{operetur} vit, *Ne implicaret se negotijs secularibus.* Et tamen ex eremo sua eductus est à Deo, ut sum- ^{2. Tim.} mos Pontifices, Reges, Prælatos, totam deni- ^{2. 4.} que, ut ita loquar, Ecclesiam unus regeret. Nul- lum aptius Dei manibus instrumentam, quam homo qui de se demissè sentit. Sed postquam Dei vocantis jussu reip. Christianæ negotia curare coactus est, internam illam quietem non amisit. *Solitudinem cordis sibi ipsi efficiens, & se- In ejus* ^{vita.} *cum solitudinem circumferens, ubique solus erat.* Non enim aut ambitione, aut prava aliqua cupiditate impulsus res sibi commissas gerebat, sed solo Deo placendi desiderio. Hinc non se

rebus tradere, ut ipse loquebatur, sed commodare tantum solebat.

Heu quam paucos invenias hujus virtutis imitatores! aut enim negotia temere suscipimus, aut in illis propriam, non Dei gloriam quærimus, unde perturbationes animi plurimas oriri necesse est. Statue igitur ab omnibus professione tua indignis abstinere; aut si qua in re opera tua Deus tibi velit, postula, ut nihil aliud, quam divini ejus nominis laudem, salutem tuam, proximi ædificationem spectes.

24. aut
25. Aug.

DE S. BARTHOLOMÆO.
PUNCTUM PRIMUM.

Ch. isto
vivit A-
postolus

CONSIDERA quomodo vitam suam propagandæ Christi gloriæ impenderit. 1. Penetravit in Lycaoniam cum Philippo, deinde in Indiam citeriorem, demum in Armeniam. Vide quanta mentis alacritate ac zelo; quibus itinerum & prædicationis laboribus; quot adversis in tanta rei novitate, dæmonumque odio, quos è corporibus regnoque suo ejiciebat; quo fructu: nam permultos illic ad Christum convertit; qua unione cum Deo, cum centies interdiu, & centies noctu scribatur Deum adorasse. Utinam ita Christo viveremus! sed heu quoties levissimo labore, inanique hominum respectu ab ejus gloriæ persecutione deterremur! quam rarò inter occupationes nostras animum ad Deum convertimus!

PUN-